

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικῆ δραχ. 7.— Ἐξωτερικῆ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνῶς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΥΛΟῦ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, πᾶρά τὰ Καυτεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 7^ο.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 7 Ὀκτωβρίου 1900

Ἔτος 22^ο. — Ἀριθ. 42

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία ὑπὸ ΔΙΜῆ ΓΙΡΟΝ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 321.)

— Τέλος, ἡ πρώτη ἐξαμηνία θάρσι-
ση ἀπὸ σήμερον, ἀπὸ τώρα, ἀπὸ αὐτὴν
τὴν στιγμήν, καὶ θά μου πληρωθῇ ἐδῶ
καὶ ἀμέσως.

— Ἀγαπητέ μοι συναδέλφε, ἐσύριζε
μετὰ βραχεῖαν σκέψιν ὁ κ. Εὐδωρὸς Πα-
σῶτος· αὐτὸ εἰς τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον
ὀνομάζεται **Λ ε β ν τ ε ι ο ν σ υ μ β ὀ -**
λ α ι ο ν !

— Καλὰ λοιπόν, ἀφ' οὗ σὰς φαίνεται
λεόντειον, πάρτε τὴ βόλτα σας!

Καὶ ταῦτα λέγων, ὁ κ. Φραντζῆς
δημιούργησε πρὸς τὸ παράθυρον.

Ἐίδε τὴν Χρυσούλαν εἰς τὴν ἰδίαν
θέσιν, εἰς τὴν ἰδίαν στάσιν.

«Ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἀκελπι-
σμένη...» ἐψιθύρισεν, αἰσθανθεὶς ἔξα-
φνα καὶ αὐτὸς βαθυτάτην λύπην, ἐδυ-
νηρὸν πόνον εἰς τὴν καρδίαν.

— ὦ ἀδάμαστε, ὦ ἀκαμπτε, ὦ
ἀδιάλλακτε ὀρυκτολόγε! εἶπεν ὁ κ.
Πασῶτος· καὶ ποῖος σὰς εἶπεν ὅτι δὲν
δέχομαι τοὺς ἄρους σας; δὲν ἐφρόντι-
σα νὰ σας γνωστοποιήσω, ὅτι εἶμαι
περιβεβλημένος με ἐξουσίαν ἀπεριόρι-
στον καὶ ανεξέλεγκτον;

— Λοιπόν, ἀφ' οὗ εἰσθε **π ε ρ ι β ε β λ η μ ε ν ο ς**, ἀπὸ τὰ τελεωσόμενα
γρήγορα, ἀπήντησεν ὁ κ. Φραντζῆς,
ἐπιστρέφων καὶ προσορμιζόμενος εἰς
τὴν τράπεζαν.

— Μά, κύριε συναδέλφε... νομίζω
ὅτι ἐπροφέρατε τὴν λέξιν **π ε ρ ι β ε β λ η μ ε ν ο ς**, ὅπως ἐνομίσαστε πρὸ ὀ-
λίγου ὅτι ἐπροφέρα ἐγὼ τὴν λέξιν **Π ο ρ ο -**
σ ῆ ν α ς... Μῆπως καὶ τυχόν;

— Ὅχι, ὄχι, τίποτε... ἔχετε λάθος!

— Ἐἴθε!... Τώρα ἀκούσατε καὶ
τον ἰδικὸν μου ὄρον. Ἐνα ἔχω, ἀλλὰ λέ-
οντα· καὶ οὕτω τὸ συμβόλαιόν μας μέ-
νει πάλιν **λ ε β ν τ ε ι ο ν**. Λοιπόν· Θά
μου δώσατε τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας, ὅ-
τι μέχρι τοῦ θανάτου σας, αἱ συλλογαὶ
δὲν θὰ ὑποστῶσι καμμίαν βλάβην καὶ
καμμίαν ἐλάττωσιν...

— Θὰ το ἐθεώρουν ὕβριν, ἂν δὲν ἦμουν
ἀποφασισμένος νὰ τα καταπιῶ ὅλα...
Θὰ σας δώσω, ἂν θέλετε, ἕγγραφο ὑπο-
σχετικόν.

— Μοῦ ἀρκεῖ ὁ λόγος τῆς τιμῆς σας,
— ἀλλ' ὡς ἀνθρώπου καὶ ὄχι ὡς συλλο-
γῆος. Τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, καθὼς
γνωρίζετε, ὁ δὲ συλλογεὺς ἀσθενής.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε. Καὶ τώρα...

— ὦ, τώρα εἶνε ἡ σειρά μου. Ἐν
πρώτοις, ἰδοῦ...

Καὶ ὁ φίλος Πασῶτος ἀνέστυρεν ἀπὸ
τὸ ἐπάνω καὶ πρὸς τὰρισταρὰ θυλάκιον
τῆς ρεδιγκότας του, ἐν φύλλον χαρτοσή-

σπουδοστήριόν του, ἀπὸ τοῦ παραθύρου
προχωρᾷν μέχρι τοῦ θαλασφράκτου ἑρμα-
ρίου, καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ ἑρμαρίου ἐπι-
στρέφειν εἰς τὸ παράθυρον. — συνοφρυού-
μενος ὅταν ἐβλεπε τὸ ἑρμαρίον, ἡμερεῦ-
ων ἂταν ἐβλεπε τὸ παράθυρον...

Τέλος πάντων, τὸ συμβόλαιον συνετά-
χθη τέλειον καθ' ὅλα, μετὰ τὸ νῆ καὶ με-
τὰ τὸ σίγμα, καὶ ὁ ἀκαδημαϊκὸς τὸ ἀνέγνωσε
σοβαρῶς, στομφωδῶς, μετὰ τὴν ὡς ποιμε-
νικῆς φλογέρας φωνὴν του, πρὸς τὴν ὡ-
γαπητὸν συναδέλφον Φραντζῆν, κατηχη-
καὶ ἄφωνον. Μετὰ τοῦτο ἀνήγγειρε τὸ ὀ-
λοστρογγύλον πρόσωπόν του, καὶ διεύθυ-
ναν κατὰ τοῦ «ἐτέρου» τῶν συμ-
βαλλομένων τὰ πελώρια ἀργύρα
ματογῶλια του:

— Πᾶς σὰς ἐφάνη; μὴ λεί-
πει τίποτε; ἠρώτησε.

— Τίποτε! ἀπήντησεν ὁ κ.
Φραντζῆς· ἀλλὰ κατὰ τὴν χρονο-
λογίαν καὶ κατὰ τὴν συμφωνίαν
μας, ἡ ἐξαμηνία ἀρχίζει ἀπὸ
σήμερον καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν σιγ-
μὴν.

— Μάλιστα, μάλιστα! **hic et**
nunc!... Φιλάργυρε!

Καὶ συγχρόνως μετὰ τὸ λατινι-
κὸν ῥητόν, ὁ παλαιοντολόγος ἐ-
βύθισε τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν
πρὸς τὰ δεξιὰ θυλάκιον τῆς
ρεδιγκότας του, καὶ ὅταν ἐφρί-
πτε βραδέως τὴν λέξιν Φιλάρ-
γυρε», ἐξῆγε καὶ τὴν χεῖρά του,
— ἐπίσης βραδέως, — κρατοῦσαν
δέσμην χαρτονομισμάτων. Σοφὸς

ἀνὴρ! τὰ πάντα εἶχε προῖδη!... Κα-
τόπι, προσεκτικὸς, ἐμέτρησε, διὰ τοῦ
ἀντίχειρος καὶ τῆς φωνῆς, τέσσαρα ἐκα-
τόφραγκα, καὶ τὰ ἀπέθεσεν ἀλλ' ἀπάλ-
ληλα, καθβαλινικεῖτά, εἰς τὸ μέσον ἀκρι-
βῶς τῆς τράπεζης.

Ὁ ὀρυκτολόγος ἐξέπεμψε βλέμμα
χαρᾶς πρὸς τὸ μέρος τοῦ παραθύρου,
καὶ ἐσήκωσεν ἑκα-ἓνα τὰ χαρτονομισμα-
τα, τὰ ὅποια συνέβληψεν εἰς τὴν εὐρείαν
του παλάμη.

— Εὐχαριστῶ, φίλε Πασῶτε! εἶπεν.
Ἦτο σκληρὸν, ἀλλὰ ἔγινε. Τώρα...

Ὁ Σιδερός.

μου. Ἦτο πολὺ προνοητικὸς ὁ ἄνθρωπος!
— Κατόπι, ἰδοῦ...

Καὶ ἀπὸ τὸ κάτω πρὸς τὰρισταρὰ θυ-
λάκιον, ἀνέστυρε μικρὸν μελανοδοχεῖον
ροκαλίον, καὶ κονδυλοφόρον λυόμενον.
Ἦτο πολὺ φρόνιμος ἄνθρωπος!

Καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἤρχισε νὰ συντάσ-
σῃ τὸ συμβόλαιόν, ἄρθρον πρὸς ἄρθρον,
μετὰ ὅλας τὰς νομικὰς διατυπώσεις καὶ με-
τὰ πάσης τῆς απαιτουμένης ἀκριβείας.
Ἦ ἐργασία ὑπῆρξε μακρά, καὶ κατὰ τὸ
διάστημα τοῦτο, ὁ γηραιὸς ὀρυκτολόγος
διεσκελίεζεν ἀνησυχῶς καὶ πυρετωδῶς τὰ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· βλ. σελ. 340.)

— Με τα σωστά σου, θέτσα μου, θέλεις να τα χάσω σήμερα. Άς σταματήσωμεν εδώ, σε παρακαλώ· δεν δύναμαι να σ' ακολουθήσω. Είμαι ήναγκασμένος πλέον να συμφωνήσω με σέ, και να παραδεχθώ ότι εύρισκείται εις τα πρέθυρά μας ο αστήρ αυτός, του οποίου το φώς χρειάζεται τέσσαρα έτη και ήμισυ δια να καμψί το ταξείδιόν του μέχρις ήμών.

— Πράγματι, Κώστα μου, τέσσαρα έτη και ήμισυ δεν είνε σπουδαίον πράγμα. Γνωρίζεις πόσον χρόνον λογασιάζουν, ότι το φώς χρειάζεται δια να έλθη από το πλήθος εκείνο των αστέρων, τους οποίους διακρίνουν τα τηλεσκοπία μας; Δέκα χιλιάδας έτη.

— Και αν μου έλεγες εκατόν χιλιάδας, το ίδιο θα ήσθάνομην! Πώς είνε δυνατόν να φαντασθώ τιαίαιας αποστάσεις;

— Όμιλησέ μου, μάλλον δια τους αστέρας οι οποίοι σβύνουν, όπως μου ήπεσχέθης κατ' αρχάς.

— Άλήθεια, παρ' όλίγον να το λησμονήσω, αν και επίτηδες έφερα κάτι να σου αναγνώσω περι αυτών. Καλα έκαμες να μου το ήπενθυμισθς.

Και έν πρώτοις θα σου είπω, ότι οι αστέρες μας, αυτοί δηλαδή οι αστέρες τους οποίους οι άνθρωποι δύνανται να βλέπουν πάντοτε με τους οφθαλμούς των, οι μόνοι των οποίων είνε δυνατόν να έχωμεν την ιστορίαν, αυτοί λοιπόν οι αστέρες μεταβάλλονται κατά την λάμψιν.

Και περί αυτών πραγματεύεται όλόκληρον κεφάλαιον της αστρονομίας, και ονομάζονται με τ α β λ η τοί αστέρες.

Υπάρχει επί παραδείγματι αστήρ, τον οποίον, κατά την εποχήν των Άράβων του μεσαιώνος, μένον οι έχοντες δξυδερκή όρασιν ήδύνατο να διακρίνουν· δια τουτο ώνομάσθη « Άλκωρ» δηλαδή δοκιμαστήρ, επειδή έχρησίμειε προς δοκιμήν της όράσεως των ανθρώπων. Έκ-

τοτε όμως ή λάμψις του ηύξήθη, και ένθ μένει πάντοτε εις την θέσιν του, ή λάμψις του μετεβλήθη τόσο, ώστε πάντες πλέον δύνανται να τον διακρίνουν, και το αρχαίον του όνομα Άλκωρ δεν έχει τώρα καμμίαν σημασίαν, αφού δεν δύναται πλέον να χρησιμεύση προς τον ίδιον σκοπόν.

— Άλλά διατί αυτή ή μεταβολή εις την λάμψιν; Τα πράγματα του ουρανού πρέπει να μένουν αμετάβλητα.

— Κατ' αυτών τον τρόπον έσκέπτοντο άλλοτε· άλλ' έγινε ανάγκη ν' αλλάξουν γνώμην, αφού και εκεί γίνονται μεταβολαι όπως και επί της γης· άλλ' εις ήμάς είνε πολύ δύσκολον να είπωμεν την αίτιαν της μεταβολής.

Πώς επί παραδείγματι να εξηγηθών αι ιδιοτροπίαί του περιφήμου αστέρος, ο οποίος ονομάζεται Μίρα, — δηλαδή Θαυμάσιος, — του Κήτους, όπως λέγεται ο ασταρισμός εις τον οποίον ανήκει; Ο αστήρ ούτος από του 1596, έτε κατά πρώτην φοράν επέσυρε τα βλέμματα του Δαβίδ Φαβρικού, έναλλαξ φαίνεται και έπειτα χάνεται εις διάστημα 334 ήμερών, και από αφανής αστήρ, μόλις ορατός δια των μεγάλων τηλεσκοπίων, γίνεται αστήρ τρίτου, δευτέρου και ένιοτε πρώτου μεγέθους, δια να έκαναρχίση πάλιν τα αυτά, να σβύση πάλιν και ν' ανήψη εκ νέου. Πώς είνε δυνατόν να δοθ ή ικανοποιητική εξήγησις της κανονικής ταύτης μεταβολής της λάμψεως αστέρος, ο οποίος μας προκαλεί να μαντεύσωμεν το μυστικόν του; Καλόν είνε, αγαπητόν μου παιδί, να ζητώμεν πάντοτε την αίτιαν των πραγμάτων· με αυτών τον τρόπον φανερώνομεν την αγάπην μας προς την αλήθειαν. Καλλίτερον όμως είνε, όσακις δεν είνε δυνατόν να μας δοθ ή ικανοποιητική απάντησις, να μάθωμεν να μένωμεν εύχαριστημένοι και άνευ αυτής.

Και ο Θαυμάσιος του Κήτους χάνεται και πάλιν αναφαίνεται εις την αυτήν θέσιν. Τι να είπωμεν όμως δι' άλλους αστέρας, οι οποίοι εξαφνα φαίνονται εις τισήμερον του ουρανού άνευ ούδεμιαις προειδοποιήσεως, λάμπουν επί τινα χρόνον με χρώμα ζωηρόν, και έπαναπίπτουν έπειτα ήρέμα εις το σκότος, μη αφήνοντες όπισθεν αυτών άλλο από την ανάμνησιν, ότι προύκαλεσαν την δυστυχ ή ανθρώπιν ήν επιστήμην να εξηγήση την εμφάνισίν των;

Παραδείγματα τοιούτων αστέρων έχομεν αρκετά. Ο Γαλιλαίος και ο Κέπλερας είδον ένα, ο οποίος κατά πρώτον παρετηρήθη από την Πράγαν την 10ην Οκτωβρίου 1604, και ο οποίος κατά την λάμψιν είγεν υπερβή όλους τους αστέρας του ουρανού, και τον Δία ακόμη, το λαμπρότερον των άστρων μετά την Άφροδίτην· μετά έν έτος όμως δεν έφαινότο σχεδόν πλέον καθ' ολοκληρίαν δ' έ-

χάθη από τον ουρανόν κατά τας αρχάς του 1606.

Άς έλθωμεν εις την σύγχρονόν μας εποχήν.

Έγθουμίσαι το όνομα του Χίνδ, του άγγλου αστρονόμου, ο οποίος ανεκάλυψε την Ίριδα και την Χλωρίδα, τας νεωτέρας αδελφάς της Δήμητρος του Πιάτση, άργότερον δε ανεκάλυψε και άλλους ακόμη μικρούς πλανήτας; Αυτός είχε την εύτυχίαν να παρατηρήση κατά την νύκτα της 28ης Άπριλίου 1848 νέον αστέρα, αναφανέντα αφνης εις μέρος, εις το όποτον ουδέποτε άλλοτε παρετηρήθη αστήρ. Ο νέος αστήρ, ο οποίος δεν ήτο πλανήτης αφού έμεγεν ακίνητος εις την θέσιν του, ήτο πολύ μικρός, ώστε μένον εξησχημένος οφθαλμός, όπως του Χίνδ, ήδύνατο να τον διακρίνη· το εύρημα του άγγλου αστρονόμου, το όποτον και κατ' αρχάς ακόμη είγεν ασθενης φώς, ήλαττούτο άδικόπως κατά την λάμψιν, μέχρις ου επί τέλους κατά τας αρχάς του επομένου έτους δεν διεκρίνετο πλέον. Έκτοτε ουδέποτε πλέον παρετηρήθη.

Τους αστέρας τούτους ονομάζουν π ρ ο σ κ α ι ρ ο υ ς, επειδή δεν φαίνονται πλέον χρόνον, αλλά σβύνουν δια τους ιδιόκοός μας τουλάχιστον οφθαλμούς. Δεν πρέπει όμως να νομίζωμεν ότι πράγματι έπαυσαν να υπάρχουν, επειδή δεν τους βλέπομεν πλέον. Μόνον είνε προφανές ότι κατι μετεβλήθη εις αυτούς. Τι όμως; αυτό είνε δύσκολον να είπωμεν.

Έκράτησα τελευταίον εκείνο το όποτον έφερα όπως σου αναγνώσω. Είνε δε αυτό ή διήγησις της αιφνιδιας εμφανίσεως πρόσκαιρου αστέρος, την οποίαν αφηγγείται ο Τύχων Βράχιος, ο διδάσκαλος του Κεπλέρου, περί του οποίου σου ώμιλήσα. Η εμφάνισις αυτή είνε περιφημος εις τα χρονικά της αστρονομίας· άκουσε την λοιπόν.

«Ότε αφηκα την Γερμανίαν, όπως έπιτρέψω εις τας Δανικας νήσους, εστάθην εις τον αρχαίον πύργον Χέριτσβάδ, τον εύρισκόμενον εις λαμπράν τοποθεσίαν· αν και ανήκοντα εις τον θεών μου Στένον Βιλλην· τότε συνειθίζα να μένω εις το χημεϊόν μου μέχρι της νυκτός· όποτε μίαν έσπέραν, θεωρών ως συνήθως τον ουράνιον θόλον, ο οποίος μου είνε τόσο οικειός, παρετήρησα μετ' εκπλήξεως, την οποίαν άδυνατώ να περιγράψω, πλησίον του Ζενίθ, εις την Κασσιόπειαν, λαμπρότατα ακτινοβολούνα αστέρα έκτάκτου μεγέθους. Τόν εξεπλήγην, ώστε δεν εγγνώριζον αν έπρεπε να πιστεύσω εις όσα έβλεπα· δια να πεισθώ λοιπόν ότι δεν ήμουν παλίνιον οπτικής απάτης, και όπως έχω την μαρτυρίαν και άλλων, προσεκάλεσα και εξήλθον οι έργάται οι άπησαλχημένοι εις το χημεϊόν μου, ήρώτησα δ' αυτούς όπως και πάνταστους

» εκεί παρευρισκομένους, αν έβλεπον όπως και εγώ τον αστέρα τον εξείφνης· και έμφανισθέντα. Άργότερον έμαθα » ότι εις την Γερμανίαν, αμαξηλάται και » άλλοι του λαού άνθρωποι είχον προλάβη τους αστρονόμους περί μεγάλης εμφάνισεως εις τον ουρανόν, και τουτο συνετέλεσαν· όπως επαναληφθώσι τα σκόμματα, τα όποια συνήθως σωρεύονται κατά των ανθρώπων των ασχολουμένων εις την επιστήμην.

« Ο νέος αστήρ δεν είχεν ουρανόν, ουδέ νεφέλωμα καν περιεκύκλιον αυτόν, και ώμοίαζε υπό πᾶσαν έσπψιν προς τους λοιπούς άπλανεις αστέρας· μένον εσκινηθηρόβλει περισσότερο και από τους αστέρας του πρώτου μεγέθους. Η λάμψις του υπερέβαινε την λάμψιν του Σειρίου, της Λύρας και του Διάς· μένον με την λάμψιν της Άφροδίτης ήδύνατο να συγκριθ ήτε αυτή εύρισκείται πλησίον της Γης, όποτε δηλαδή λάμπει περισσότερο παρά ποτέ. Τόσον έλαμπαν ο νέος αστήρ, ώστε αν θρωποι δξυδερκή έχοντες όρασιν, διεκρίνον αυτόν και κατά την ήμέραν και έν πλήρει ακόμη μεσημβρία, εαν ο ουρανός ήτο καθαρός. Την δε νύκτα, εαν ο ουρανός ήτο κεκαλυμμένος υπό νεφών, όποτε πάντες οι άλλοι αστέρες έκάλυπτοντο ύπ' αυτών, μένος ο νέος αστήρ έμενε πολλάκις ορατός ανα μέσον των πικνω νεφών. Έμέτρησα πόσον ο αστήρ ούτος απέχεν από τους άλλους αστέρας της Κασσιόπειας, και την μέτρησιν ταύτην ετανέλαβον και το έπόμενον έτος, ες αυτής δ' επισέστην· ότι ο νέος αστήρ έμενε τελειώς ακίνητος.

« Από του Δεκαμβρίου του 1572, ή λάμψις του ήρξατο ελαττουμένη· τότε ήτο ίση με την λάμψιν του Διάς. Τον Ιανουάριον του 1573 ελάμπεν ελιγώτερον από τον Δία. Ίδου αι παρατηρήσεις μου· επί της λάμψεως του αστέρος τούτου· κατά Φεβρουάριον και Μάρτιον ελαμπεν όσον, και οι αστέρες πρώτου μεγέθους, κατ' Άπρίλιον και Μάϊον όσον, οι αστέρες δευτέρου μεγέθους, κατ' Ιούλιον και Ιουλίον όσον οι αστέρες τρίτου μεγέθους, κατ' Αύγουστον και Σεπτέμβριον όσον οι αστέρες τετάρτου μεγέθους. (Έπειτα· συνέχεια) Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

NANI - NANI TO ΜΩΡΟ...

Η Κική ανέθη και εκάθισεν εις την κουνιστήν πολυθρόναν, όχι με όλίγον κόπον, διότι το κάθισμα είνε πολύ ύψηλον δια την μικρούλαν αυτήν, και τα ποδαράκια της δεν φθάνουν έως κάτω, όταν κάθεται. Δι αυτό έχρησίαθη να καταβάλη μεγάλους αγώνας, έως να ένθρονισθ ή θριαμβευτικώς. Κατ' αρχάς, ή πολυθρόνα, υπό το βάρος της, έκλινεν εμπρός τόσο πολύ, ώστε ή Κική ένόμισεν ότι θα ήτο άδύνατον να σταθ ή. Έπειτα, εις άλλο απότομον κίνημα της μικράς, ή πολυθρόνα εκλινε τόσο επικινδύνως προς τα όπισω, ώστε ή Κική εφοβήθη μήπως πάρη καμμίαν τ ο ύ μ π α ν. Πολύ παραξενη πολυθρόνα, μα την αλήθειαν! τί ναζία που σου έκαμνεν έως

• Τι άνυπόφορη κούικλα! • (Σελ. 350, σ. α')

να σταθ ή να καθήσθς επάνω της! Άλλά και τί ευχαριστήσις, όταν επιτέλους το κατώρθωνες!... Νά, ιδέτε τώρα με πόσην εύχαριστησιν ή Κική λικνίζεται, κουνιέται εμπρός όπισω, ως να εκάθητο εις την κούνιαν του κήπου. — με την διαφορά όμως ότι ή πολυθρόνα είνε πολύ αναπαυτικώτερα από κάθε κούνιαν. Και έν ή κουνιέται, της έρχεται εις τον νούν το τραγουδάκι, το όποτον της έτραγου-

* Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει η Διέπλευσας προς τους φίλους της: *Εξοχότατον Λαοπόλεον* (πολύ καλή η περιγραφή της εκδρομής - εγκρίνω το ψευδώνυμον της αδελφής σου) *Δικαιοφάνη* (καλή μέθοδος αυτή του πατέρα, να σε αφήνουν πάντα μελετάς, δια να είνε βέβαιος ότι θα μελετᾷς κατ' το καλοκαίρι· τώρα λοιπόν πού επροβιβάσθης καί ήσυχασέ, γράψε μου) *Λεοπάρδον* (προτιμῶ νά μου γράψης δια τόν εαυτόν σου καί ἔχι δια τους ἄλλους· δέν είνε ἄδρον νά ἐκφράζῃσαι οὕτω περι ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι ἐπί τέλους δέν σε ἔβλαψαν, καί μέλλουσα συναδέλφωσόν σου) *Πειραϊκήν Ἀβραν* (σε συγχαίρω δια τόν θρίαμβόν εἰς τὰς ἐξετάσεις· περι τῆς ἐρωτήσεώς σου, τῷ Δελτίῳ τοῦ Ἐράνου σέ πληροφοροῦμαι) *Ῥωϊδά* τοῦ *Ζαλόγγου* (εὐχομαι ἀπό καρδίας νά γίνῃ καλᾶ ἡ μητέρα σου· βέβαια εἶσαι δικαιολογημένη πού δέν μου ἔγραφες τόσον καίρῳ· φίλος μου καί τῆν ἀδελφὴν σου) *Λιακήν Μαργαρίταν* (ναί, πρέπει νά προτείνῃς εἰς πολλούς, διότι δέν ἀναλλάσσουσι ἔλοι· κ' ἐγώ εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς τώρα πού μου γράφεις συχνότερα) *Μελεξεδίον Μπουκετάκι* (φιλήσέ μου καί τὸ *Τριανταφυλλέγιον*· ἄργησε νὰ φθάσῃ αὐτὴ ἡ ἐπιστολή σου καί σου ἀπαντῶ κατόπιν ἔσπευ) *Ἑλληνηκήν Φουσαντέλλαν* (νομίζω δὲ τὰ συγγραφήματα εἶνε περιττά, διότι καί πλείστοι ἄλλοι φίλοι μου μοῦ ἔγραψαν, τρομάξαντες μήπως καταργηθῶσι οἱ Διαγωνισμοὶ καί συνηροῦντες ὑπὲρ τῆς διατηρήσεώς των· καλὴν διασκεδάσιν εἰς τὴν Πατρίδα) *Λιμένας τῆς Πύλου*, *Ἄνθος τῶν Λευμώνων* ([E] δὲσα σοι ὁ Θεός, πού συνεκέντησας ἐπὶ τέλους τὰς ἰδέας σου, τὰς ὁποίας εἶχες σκορπισμένας δεξιᾷ καί ἀριστερᾷ, εἰς τὰ ἄνω, εἰς τὰ βουνά, εἰς τὰς πεδιάδας, εἰς τὰς μεγαλοπρεπεῖς ἰσοσεῖς, ἀόμην· καί εἰς αὐτὸν τὸν ὀρνέθων) *Παρατηρῶ* θυμῶς δὲ τὴν ἐξοχὴν σέ ὡρελεῖ καί κατὰ τοῦτο, δὲ γράφεις θευμασίας ἐπιστολάς) *Ἐδδμοιον Ναυτήν* (εἶνε καλῶς εὐχαριστῶν πολὺ δια τὰς φιλικὰς ἐνεργειάς) *Μαργαριτοφόρον* (θὰ εἶπω εἰς τοὺς φίλους μου διὰ ἄρχισεν νὰ ἐξασκήσῃ εἰς τὴν σκοποβολήν, διὰ νὰ φιλιώμεθα μὴν τύχη καί σε πειράξωσιν ποτὲ καί τους προσκαλέσῃς εἰς μονομαχίαν . . .) *Βράχον τῆς Κρανίτης* (σοῦ τὰ ἐδιόρθωσα, ἔννοια σου) *Νεαρὸν Μουσικὸν* (ἐλήφθην) *Φιλοκάτεριδα Ἑλληνηίδα* (ἡ ὁποία συμμετασχέουσα τῆς ἐκστρατείας τῆς Κίνας, ἔμπε τὴν εὐτυχίαν νὰ μᾶθῃ ὀλίγα κινεζικὰ) — καὶ τὴν διαφορὴν θυμῶς δὲ τὰ διδάσκει ἀνάμυδα, ἀρχίζουσα ἀπὸ τὸ τέλος· καί δι' αὐτὸ τὸ τεμάχιον τῆς ἐρώτην, χωρὶς ἔννοιαν) *Ἑλληνηκήν Ναυαργίδα* (σε ἀντασπάζονται ἔλοι· τοιοῦτος Διαγωνισμὸς δέν θὰ γίνῃ, διότι αἱ ἐρωτήσεις τῶν τετραδίων δέν θάλλεξουν) *Μικροῦλαν Πατριαν* (δια τὰ φοντάζομαι καί σέ εὐχαριστῶ πολὺ· γράφω μου) *Φὸν Μακαρούνην* (χαίρω πού ἔγινες καλὰ) *Ἀμυδρᾶν Λάμψην* (σκατάσαι, διότι ποτὲ δέν μου γίνεσαι βαρετὴ καί ἡ *Λιακή Μαργαρίτα* εἶνε κατενθουσιασμένη δια τὴν γνωριμίαν σου, καί πάντοτε μοῦ το γράφεις· προτάσεις μὲ ὄνματα δέν δημοσιεύονται πλέον) *Ἐρδοσὸν Σοδλί* (βέβαια, ἕνας μόνος εἶχε πρᾶξῃ τὴν ἐπιστολήν ἐκείνην, καί σὲς οἱ ἄλλοι τὴν ὑπεγράψατε· δέν ἦτο ἡ ὑπογραφή σου ἐκείνη ἰδιοχειρὸς; νομίζω, ναί· ὡστε τώρα τὰ ἀγαπᾷς . . . τόσῳ τὸ καλλίτερον διὰ σέ) *Ἀπότομον Ἀκτὴν* (ναί, σὴν κομῆξες, ἡ μάλλον σὴν χαμῆσαι) *Ἀραθᾶ* (γράφω μου λοιπόν!) *Ἀπότομον Βράχον* (ὁ *Τυδεὸς* εὐρεν ἦδη· καί ἤγασαν ἀπὸ 10 δραχμῶν ἕνα δευτερον τόνον, τὸν ὁποῖον τοῦ προσέφερες, — πολὺ συγκαταβατικῶς, ὁμολογούμενός, — τὸ *Ἀναμμένο Σπίροτο* ὡστε ἡ προσφορά τοῦ φίλου σου ἔρχεται ἀργά) *Πειραϊκήν Ἀβραν* (ἐλήφθην ἔχι πρώτη ἄλλ' ἐκ τῶν πρώτων· διὰ τὸ ἄλλο, βεβαίωτατα θὰ ἔχῃς

λάθος, διότι εἶταν ὑπάρχη ὄνομα καί ψευδώνυμον, κατὰ κανὼνα πάντοτε δημοσιεύω τὸ ψευδώνυμον· μόνον ὅταν δέν ὑπάρχη ψευδώνυμον, δημοσιεύω τὸ ὄνομα) *Ἄσπερον Κάρονον* (βραβεῖον σοῦ ἔστειλα· ποῖος ἠθέλησ' νὰ σε πειράξῃ καί σοῦ εἶπεν δὲ βαρύνουμαι τὰς ἐπιστολάς σου; ὅταν διὰ τὴν βραδύτητα καί διὰ τὴν κακὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποῖαν λυμβάνεις τὸ φυλλάδιον, πταίει καί διὰ τὰ δύο ὁ ταχυδρόμος· κάμω λοιπὸν τὰ παρόπαντά σου εἰς τὸν ἐπιστάτην τοῦ ταχυδρομείου, διὰ νὰ τιμωρηθῇ) *Πάλλουσαν Καρδίαν* (καλῶς ἤλθες) *Γ. Χ. Σολωμένη* ([E] διὰ τὸ χαριτωμένον γραμματάκι· τὰ «Παιδικὰ Πνεύματα» ἔλα ὠρεῖα καί σε συγχαίρω· ἐλήφθην ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνοπαίδος» καί αἱ πρώται εἰσπρήξεις τοῦ οἰκογενειακοῦ θεάτρου· ἐμπρός!) *Ἰωάνη Ουρερον* (ἐθαύμασα ἄλλοθεν τὴν ὠρεῖαν τῶν πού ἐπέρασε τὸ καλοκαίρι εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ θεοῦ σου· πραγματικῶς ἦτο ἐν . . . γλυκὺ ὄνειρον· προσπάθησε τώρα τὸν χειμῶνα νάνταποδίσῃς ἀπὸ τὰς εὐχαριστήσεως διὰ τῆς ἐπιμελείας σου) *Φύσθην-Μίρθην* (τὸ ὁποῖον μ' εὐχαριστεῖ, διότι ἔγινε αἰτία νὰ γνωρισθῇ μὲ τὴν *Κυμαίτιον* σὺν *Θάλασσᾳ* καί καθε βράδυ παρακαλεῖ τὸν Θεὸν εἰς τὴν προσευχὴν σου, νὰ με φωτίσῃ νὰ ἐκδώσω τὸ Περιοδικὸν τῶν μεγάλων, διὰ νὰ μὴ με ἰποχωρισθῶ ποτὲ) *Συριατὴν Ἀμαίονα* (καλῶς ἤλθες) *Θεοδόρον Α. Τασοῦλην*, *Ἀπότομον τοῦ Νόστορος* (εἰπέ εἰς τὸν ἀδελφόν σου, δὲ ἐσημείωσα τὴν ἡλικίαν σου) *Ἰαπερήσαν Λέοντα* (ἡ Ἀσκήσις, περὶ τῆς ἔσπευξ, ἐδημοσιεύθη σωστὰ) *Καρδερῖναν*, *Ρομανικὴν Καρδίαν*, *Λαμῆνην Ἐδδαχίαν* (ἔστειλα· σήμερον ἐγνήρω ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου) *Μέδονα* (ἔστειλα· φίλος μου τὸν ἀδελφόν σου) *Ὁ Διαγωνισμὸς ἐπροκηρύχθη εἰς τὸ θῆον φύλλον*) *Ἰαπερήσαν*, *Ἄγγελον τῆς Ἀράνης* (δὲν το ἔχω) *Ὁ Κινεζικὸς Διαγωνισμὸς εἶνε σωστὸς* *Μικρὸς Διαγωνισμὸς μὲ τὰ βραβεῖα καί μὲ δια*) *Νίτσον Ἀλοῦ*. (Βεβαίως τὸ κινεζικὸν κείμενον ἔπρεπε νάντιγραφῆ μὲ τὴν συνήθη καλλιγραφίαν· ἐπὶ πληρωμῆ, ἐννοεῖται, δημοσιεύει δὲ τι βέλγος) *Σιγαχρόνον Πορτικόν*, *Κ. Χ. Οἰκογενειακοῦλον*, *Ἀπὸλλωνα Μουσικήτην* (ἡ ἀπάντησις ἐκείνη ἀπηθύνητο πρὸς τὸ Ἀσπυργεῖον καί ἔχι πρὸς σέ· πῶς ἔκαμες αὐτὸ τὸ λάθος) *Διγυγαίαν Ἀθηναίαν* ([EE] τὸ ποσὸν μᾶλλον ἠδωμανικῆς θύνασιν νὰ στείλῃς καί εἰς χαρτονομίσματα ὠμανικῶν ἰσῆς ἀξίας· διὰ τὴν ἐπιστολήν πού παραπονεῖσαι, δέν εἰδέρωσιν τίποτε· φαίνεται δὲ δέν ἐλήφθην) *Μανταρίον τῆς Λίου* (εἶνε βέβαιον δὲ θὰ σε συγχαίρουν!) *Μοῦσαν τοῦ Λοροῦ*, *Ρομαίων Κικέρωνα* (καί πού νὰ ἔχειρες δὲ σ' ἐπιδάξῃν ὁ *Αἰθρῶν* . . . τὴν πληροφορίαν σου πρὸς τὴν *Μαργαριτοφόρον* δέν δημοσιεύω, διότι διὰ νεωτέρας ἐπιστολῆς ἀνέγραψεν τὴν ἰδικὴν της) *Τοῦσθην Ἀπὸλλωνα*, *Τρεμοσθῶνον Ἀστέρι*, *Φίλ· Μοῦ· Ἀἷ, Ἀγγαίων Ἠέλλασον*, *Τέκνον τῆς Δήμητρος* (μὲ ὄνματα ἀπαχρῶνευται) *Τρικέραλον Κέρβερον* (ἔστειλα) *Ἰππερῶστην* καί λοιπούς, τῶν ὁποίων ἔλαβα τὰς μεταφράσεις. *Ἐἰς ἅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Σεπτεμβρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.*

σχηματίσειν τέσσαρας λέξεις. Ἐκ τούτων, τῆ ἀνταλλαγῆ ἕνός γραμματός δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ σχηματίσει ἄλλας τέσσαρας λέξεις· καί πάλιν ἐκ τούτων, δι' ἀνταλλαγῆς μὲ ἄλλο γράμμα, ἄλλας τέσσαρας. Δι' ἀνταλλαγῆς εἶνε: *ε - εὔ - παῖς - Ῥ - ἰ - κὼν - ἰ - δὸ - ο - ος*. *Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχινομοῦ Θεομισακίου* [E]

500. Στάσις ἐπιγραφῶν.
Τέχνημαίμα ἐκ τῶν ὠρεῖων· ἂν με ἀποκεφαλίσῃς, *Ἐύχομαι νὰ με μισήσῃς.*
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Νουσιπαιδὸς

501. Ἀναγραμματισμὸς.
Στὴ θάλασσαν εὐρίσκουμαι, χωρὶς νὰ εἶμαι φέρι. *Ἀναγραμματισμῶν, πετῶ μὲς τὸ χορτάρι.*
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ὀλοπῆ τοῦ Γρανῆτος

502. Ἀσπὴρ.
Νάυτικα κατασταθῶν, οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμῶν ὄντες, ὡστε νάναγνίσκωνται: *καθῶς κερπὸς, ὄριοντιός νη-σος, διαγωνίως δὲ ἀσπὴρ καί ἀντιγυμνία.*
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπαραγαμίτου

503. Γωνία.
+ * * * * = Οὐράνιον σῶμα.
+ * * * * = Ἀρχαία πόλις.
* * * * * = Μέγα προτέρημα.
* + * * * = Θεὸς ἀρχαῖος.
+ * * * * = Μήτηρ ἥρωος.
Οἱ σκαροὶ ἀποτελοῦν χρονικὴν διαίρεσιν.
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Θεοφῶτος Πιπιδίου

504. Κρυπτογραφικόν.
12 3 1 4 5 2 6 7 8 = Πέρας στρατηγός.
2 5 1 = Θεῶς.
3 1 2 1 8 = Ἀρχαία πόλις.
4 1 2 5 3 2 1 = Μέρος ἀρχαίου ὀπλισμοῦ.
5 6 8 5 1 = Ἀριθμὸς.
6 7 8 8 1 = Πιπρόν.
7 2 1 = Θεῶς.
8 3 5 4 1 6 7 = Κύκλος.
Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Γενναίας

505. Μυστικὴ Ἐβδότησις.
Ὁ Διδάσκαλος: — Πότε ἔγινεν ἡ
(Ζητεῖται ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐρωτήσεως.)
Ὁ Μάθητις: — τὸ 1098—1100.
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνομῶ Ὑμνου

506. Φωνηεντολόγον.
* - ντφρ - ες - σος - ν - ες . . . - φηρλας
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἰαπερῶ τοῦ Νουσιπαιδῆτος

507. Γρίφος.
το το
Εἰκὼν, ὦ πέε! τὸ φῶς το π'ε το ντέ!
το το
το το
Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Θεοκρανίδος τῶν Διουσῶν

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 32.

397. Μισσοῦρξ (μῦς - Σουρῆς, souris). — **398. Σοδλός** - στυλός. — **399.** (Ἀκροφάτης.) — **400.**

401. ΜΑΙΑΝ-ΔΡΟΣ (Ἀδριανός, δόσος, ροῖα, ὄριμος, Σάμος.) — **402** — **404. 1.** Ὁ γάμος εἶνε μυστήριον. **2.** Ὁ οἶνος εἶνε ποτὸν. **3.** Τὰ ὄσα εἶνε χρίσμα διὰ τὴν ἀσκήν. — **405.** — **406.** Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τῆς ἀλλαγῆς σφρα, σχηματίζονται: *στρόφιον, ἀστρόνομος, στροφῆ, εὐστροφία, στροβίλος.* — **410. ΝΕΜΕΑ** — **ΙΜΕΡΑ** (Νίκιας, Ἐμμερῶν), **ΜΕΡΩ**, **ἸΠΕΡΕΡΙΑ**, **ἈΔΡΩΝ.** — **411.** Οἶνος μέτριος μὲν ληφθεὶς ρωννισί, πλείων δὲ παρῆρον. — **412.** Συνέπεια τῆς ἔξεως ἡ φύσις. — **413.** (Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος δημασιεύεται εἰς τὴν σημερινὴν Ἀλληγογραφίαν.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Δι' ἄσσεις στέλλονται μέχρι τῆς 20 Νοεμβρίου

Ὁ γρίφος τῶν ἄσσεων, ἐπὶ τοῦ ἀπολαύσιον δὲν νὰ γράφωσιν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνισθέντες, πλεῖστα ἐν τῇ Τριτημῆ μὲς εἰς φυλλάδιον, ὃν ἐκπέσει περὶ τῆς 20 φύλλα καὶ τελεῖται φρ.!

398. Λεξίγριφος.
Τὸ βουνὸν θὰ βέλγῃς,
Ἰστέρα τῆ μύτη σου,
Καὶ σὴν μέση γράμμα.
Νὰ τ' ὠρεῖσθ φέρι!
Πάρ' το εἰς τὸ σπῆτι σου
Νὰ το φάμε ἀνάμυ.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Παρνασοῦ

399. Πολύπλακον Μαγικὸν Γράμμα.
Συνδύζων καταλλήλως τὰς κάτωθι συλλαβὰς,